

GULD ved VM Superseniors 2019 i Umag, Kroatien

af Frans Nørby, skrevet i toget på vej hjem fra Kbh til Hjørring Søndag den 30.9

70+ holdet (Jack Crawford Cup) blev udtaget i denne rækkefølge efter resultaterne i DM inde og ude 2019: 1. Kasper Rud (ITF rank 13) , 2. Frans Nørby (ITF 4, holdkaptajn), 3. Claus Pedersen (ITF 12) og 4. Jørn Harder

Erfaringerne fra VM 2018 (med sejr over Sverige 10-8 i den afgørende matchtiebreak om 3. pladsen og bronze) havde øget vores forventninger om et godt resultat i 2019. Da ranglistens nr 1, Camina Borda fra Spanien, IKKE ville deltage på vinderholdet fra 2018, steg forventningerne yderligere. ITF seedede Danmark 2 efter Holland med Sverige på 3. pladsen. Hverken USA eller Tyskland var blevet seeded. Kun 6 af de 19 deltagerlande skulle seedes i de 6 puljer. Efter indkaldelse af ændringsforslag fra alle holdkaptajner blev den endelige seeding: 1 Danmark, 2 Schweiz og 3 Sverige og USA 6. (Fint så slap for dem i vores pulje!)

Vi kom i pulje 1 sammen med England og Norge, en forholdsvis overkommelig pulje og hvad der var endnu bedre var, at vinderen af puljerne med seeded 1 og 2 ville sidde over i den første play-off runde og dermed ville være sikret en plads i semifinalen. Lidt uretfærdigt syntes vi også selv, men sådan fungerer ITF-lodtrækningen altså, når antallet af hold er 19..

Holdopstillingen diskuteres altid grundigt og sagligt mellem alle 4 spillere og jeg kunne som holdkaptajnen "enstemmigt" beslutte, at Kasper og Claus skulle tage singlerne i første kamp mod englænderne. Det blev til de forventede sikre brexit-sejre i singlerne mod Chris Ornstien og Rennie Johnston, og derfor spillede de to øvrige på holdet (Jørn og jeg) som sædvanligt den ikke-betydende double, som vi tabte. Formålet er naturligvis både at sikre at alle får spillet sig lidt ind og ikke mindst at singlespillerne skal holdes friske så længe som muligt i ugen...

I anden kamp mod vores venner fra Norge spillede blev opstillingen: Frans 1. single mod Jan Kise og Claus 2. single mod Trond Christiansen, og begge kampe blev vundet komfortabelt inklusiv doubleren (Kasper og Jørn).

Hermed var første kapitel i turneringen overstået, og vi kunne med hele to fridage nyde vejret i Umag tilskuerrollen og lidt varmtvandssvømning i Adriaterhavet lige uden for døren til vores fælles lejlighed i Villa Rita. Lidt spionering mod vores evt. kommende modstandere var der også tid til, samt lidt fællestræning sidst på dagen, når de officielle kampe var forbi.... Af erfaring undlader vi altid at sende Claus ned for at udspionere vores modstandere alene, for han kommer altid tilbage med den samme besked; ”de ka' slet ik' spil!”, hvorefter vi et par gange i tidligere turneringer har været lige ved at TABE til dem, der slet ikke ku' spil'!!

I semifinalekampen mod USA, der på papiret så stærke ud med Litwin (15 sejre af 15 i amerikanske turneringer i 2019) og Brent Abel, som Kasper slog i 2018. Her måtte der igen en længere rundbordssamtale til om holdopstillingen, som sluttede med at kaptajnen afgjorde, at Kasper og Claus igen skulle vinde de to singler - ret nødvendigt, da amerikanske doubler som regel er utroligt stærke og derfor ubehagelige at spille afgørende double mod i en holdkamp..

Det blev to lange, nervepirrende singler, som vi begge vandt med den lille men afgørende margin. Claus - der jo spiller med to velsmurte titaniumhofter - lagde ud med at slide Brent Abel op til sejr 6-4 i 3. sæt. Kasper vandt også i en særdeles velspillet kamp mod den ubesejrede amerikanske mester 6-3 i 3. sæt og dermed havde vi på næsten 6 timer spillet os i VM-finalen for første gang! Det betød dog ikke at vores 4. double (Jørn og Frans) opgav den ”unødvendige” double uden sværdslag. Det blev dog igen til nederlag i 2 sæt, men der blev lige føjet små 2 timers tennis til dagsprogrammet, og vi nåede lige at se solnedgangen fra vores udsigtsterrasse i ”Huset ved Havet”.

I den anden halvdel havde Sverige slået sig igennem til finalen med en kneben 1. runde sejr over Tyskland og senere over 2. seeded Schweiz i semi også uden at tabe en eneste single. Svenskerne kender vi rigtig godt, både fra turneringer, EM, Nordiske meterskaber og fra vores årlige ”private landskamp” på skift i Helsingborg og København mellem 5-6 af de bedste spillere fra hvert land i aldersgruppen 65-70. Stastikken var for forhånd lidt på svenskernes side, da både Torsten Hansson (VM finalist 2018) og Mats Lilja har vundet de fleste singlekampe mod os. Til gengæld har vi vist aldrig tabt en double til svenskerne, heller ikke i VM og EM-sammenhæng, så derfor var udgangspunktet for os lidt anderledes mod Sverige end mod USA. Kunne vi ”bare” vinde en af singlerne ville vores chancer nok være lidt bedre end fifty-fifty...

Endnu et langt aftenmøde om opstillingen fulgte, og det endte endnu engang med valg til Kasper og Claus, som begge havde fortjent at fuldbyrde deres stime af singlesejre med en sejr i finalen.

Men da Claus tidligt næste morgen kom humpende ud i køkkenet for at se på et blødkogt æg var han tydeligt mærket af den 3 timer lange single dagen før. Claus foreslog, at jeg hellere måtte spille singlen i stedet for ham. For det første havde de kunstige speedo-hofter mistet noget af smørelsen og det gjorde nas også i de naturlige led og alle øvrige muskler i kroppen, måske lige undtagen ørernes. Claus mente også, at selvtillidspilene pegede lidt nedad for ham, fordi han havde tabt ret stort til Lilja de seneste to gange. Claus og jeg blev dog enige om vente med at afgøre endeligt, hvem af os, der skulle spille til efter de tildelte 20 minutters opvarmning fra 9.10-9.30 Efter ”opvarmningen” besluttede Claus at trække sig fra singlen. Måske var det et bevidst taktisk eller pædagogisk træk af Claus, for jeg nåede jo slet ikke selv at blive nervøs inden kampen var igang, og det blev til min første sejr nogensinde (3 og 3) over en ret nervøs Mats Lilja. Kaspers selvtillidspil pegede ligeud, da han for et par år siden har vundet over svenskernes førstesingle Torsten Hansson. Det blev igen en hård kamp for Kaspers dybe baghåndsslice mod Hanssons forhåndsbombardement. Det blev heller ikke i denne kamp at Kasper fik vist at han

(måske?) KAN slå over, bare en enkelt gang, med baghånden, og det endte desværre med sejr til Torstens forhånd. 1-1, og doublen skulle afgøre VM finalen..

Vi bad om længst mulig pause inden doublen for at kunne vælge spillerne til doublen. Der blev givet 1 time og 10 min, hvor vi kunne gå de 100m ”hjem” til Huset ved Havet til lidt frokost og endnu et taktikmøde. Alle 4 (dvs også Kasper!) var enige om, at Kasper var selvskrevet til doublen og det endte med at vi andre overlod til Kasper at vælge, hvem han skulle døde med i finalen. Kasper har vundet mesteskaber, f.eks EM med os alle tre og har været i VM-doublefinalen 3 gange med mig. Jeg tror Kasper slog plat eller krone i hovedet, og da det blev plat, blev det mig der skulle prøve at trække ham igennem finaledoublen!

Det gik heldigvis (for holdet - og mig!) godt! Vi vandt doublen i to tætte sæt 64 75 og kunne for første gang fejre et hold VM i veteran tennis til Danmark. Det VAR stort! Der var heppekonkurrence mellem den danske og svenske lejr gennem kampen, som blev streamet på webcam. Og efterfølgende, især via Facebook, har vi erfaret, hvor mange der havde fulgt hele kampen derhjemme på en lidt langsom/tynd internetforbindelse fra Umag, der både gik i hak og havde svært ved at nå at ”opfange især Nørby, når han gik på tværs i doublen” (som Kasper Warming bemærkede på FB)...

ELLERS husker jeg fra dette VM over 16 dage:

- **Indmarchen** med 138 hold á 4 spillere, heraf 3 fra Danmark (Herre 75+ og 80+) Som sædvanlig en festlig men noget langsommelig affære (man skal da lige hilse på nogle af de gamle venner først!) inden de 138 hold bliver stillet op i alfabetisk rækkefølge uden for stadion for at marchere ind på stadion til musik, flag og spillere klædt i deres farverige landskampstøj..

- **Tennisanlægget i Umag** - det imponerende ATP-stadion med plads til 3.000 tilskuere og med 3 baner med webcam og dommer. Der blev også spillet holdturnering på 4-5 andre store og mindre anlæg, måske i alt 40-50 baner.

- **Præmierceremonien** - 4-500 tilskuere(=spillere!) samlet på den ene langside – og jubel da et lille land som Danmark blandede sig i guldmedaljeregnen til især USA (5 af 10), Frankrig og Australien

- **Tennisvennerne**, gamle og nye venner - alle sprog kommer på tale – inkl. tegnsprog!

- **Samværet med holdkammeraterne**, både på rejsen og i lejligheden - måltiderne sammen, indkøbene sammen (eller Kasper alene? Claus og Jørn går ikke så langt på literen), hygge sammen på terrassen i timevis, kortspil MOD hinanden.

- Mediedækning, tv radio, FB og en Gislev buschauffør!

For en gangs skyld oplevede jeg, at Facebook kan bruges til noget ”fornuftigt”. Overraskende mange havde enten set kampene (nogle sågar både hele semifinalen på Centercourt og hele finalen på Court 1 på webcam, andre havde bare hørt om resultatet, og rigtig mange sendte små positive lykønskninger og bemærkninger og budskabet spredte sig med en hastighed der langt overstiger den fart, der normalt skydes (af både spillere og bolde) i en 70+ tenniskamp!

At nyheden var nået ud til mange kroge i DK fik vi et glimt af, da vi dagen før hjemrejsen så en turistbus fra Gislev Busrejsler foran et hotel i Umag, og vi kontaktede chaufføren for at høre om vi evt. kunne køre med hjem dagen efter, da vores fly fra Ljubljana MÅSKE ville blive aflyst. Inden vi fik stillet spørgsmålet fortalte han os, at der da lige var et hold fra Danmark, der havde vundet VM i tennis her i Umag. JA DA - det var OSSS!

Der var et glimrende P4-radiointerview med Claus om VM sejren og hans overgang fra bordtennis verdensmester til tennis verdensmester. Der var hele 2 (konkurrerende?) TV2 udsendelser med Claus og Jørn, som var rejst hjem efter hold-VM. Den ene handlede dog mest om den unge "journalist" Nicolaj, der åbenbart syntes det ville være sjovt (for ham) at trække i fint tennistøj og forgive at blive segnefærdigt forpustet af at spille 10 point mod oldingene Claus og Jørn, men som helt glemte at spørge de to holdkammerater om, hvad veteran-VM i tennis egentlig går ud på.... Den anden TV2 udsendelse (Go'morgen Danmark) var heldigvis mere seriøs og foregik i studiet. Kasper og jeg, der så udsendelsen fra Kroatien (fordi vi begge spillede med i det individuelle VM efter hold-VM), var begge lidt slukørede over at det lykkedes at undgå at nævne, at der også var to andre spillere på holdet, nemlig de to der rent faktisk spillede finalen... :-)

På den anden side ER det jo et HOLD-spil og en HOLD-præstation, og en af vores holds styrker er, at vi er et homogent hold, der kan stille op i forskellige konstellationer og alligevel vinde kampe, og hvad der er næsten lige så vigtigt, vi er et hold der kan afgøre i en demokratisk og fredelig rundborde diskussion over en kop øl, hvem der spiller kampene!

I det individuelle VM blev det "kun" til en bronzemedalje til Kasper og mig i HD. Kasper (snotforkølet) tabte i 3. kamp og jeg i 2. kamp i single - måske en naturlig mental reaktion oven på den første uges succesoplevelser eller måske bare lidt metaltræthed i de naturlige hofter?

Vi kunne også glæde os sammen med de øvrige danske deltagere over deres resultater: Viggo Holm vandt alle sine 4 kampe i Consolation-turneringen. Viggo kalder den selv Kondolance-rækken og fik titlen som tyskerne kalder Trostemeister. De øvrige danske spillere var Frank Gaba (HS og HD80+), Niels Emery (HS, HD og MD70+) og Birgit Carlsen (65+ DD og MD (med Niels) og alle spillere vandt kampe ved dette VM, men sluttede udenfor medaljerækken.. I holdturneringen sluttede 80+ holdet (Frank Gaba, Peter Jessen, Niels Thiesen og Per Krogh) på en flot 7. plads og 75+-holdet (Ole Vildmand Friis, Peter Lund, Jesper Tvermoes og Mogens Drehn) blev nr 15.

Alt i alt en super oplevelse - også selvom vores flyselskab (Adria Airways, Slovenien) gik i betalingsstandsning 4 dage før vi skulle flyve hjem, hvilket betød, at vi skulle købe nye billetter hos EasyJet og flyve fra Venedig i stedet for Ljubljana - og OGSÅ selvom EasyJet var halvanden time forsinket i Kbh, så både Viggo, Niels og jeg missede det sidste fly til Aalborg lørdag aften...

Tak for en god tur til alle, både til 70-holdet (Kasper, Claus og Jørn), de 2 øvrige hold (75+ og 80+) i uge 1 og ikke mindst de 5 bofæller i uge 2!

ref. Frans Nørby

-som nu er nået til Aarhus med DSB, og som nu kan bruge de sidste 2 timer på at ansøge Rejsegarantifonden om erstatning for det konkursramte fly fra Ljubljana. Den ubrugte lange taxatur Umag-Ljubljana og det missede indenrigsfly til Aalborg kommer nok på tabslisten - men det er jo lige meget - VI VANDT!!! - Så GO' lang tur HJEEEM!

Og så er der 4 fridage derhjemme til lidt indendørs tennistræning inden afrejse torsdag til Nordiske holdmesterskaber i Helsinki...